

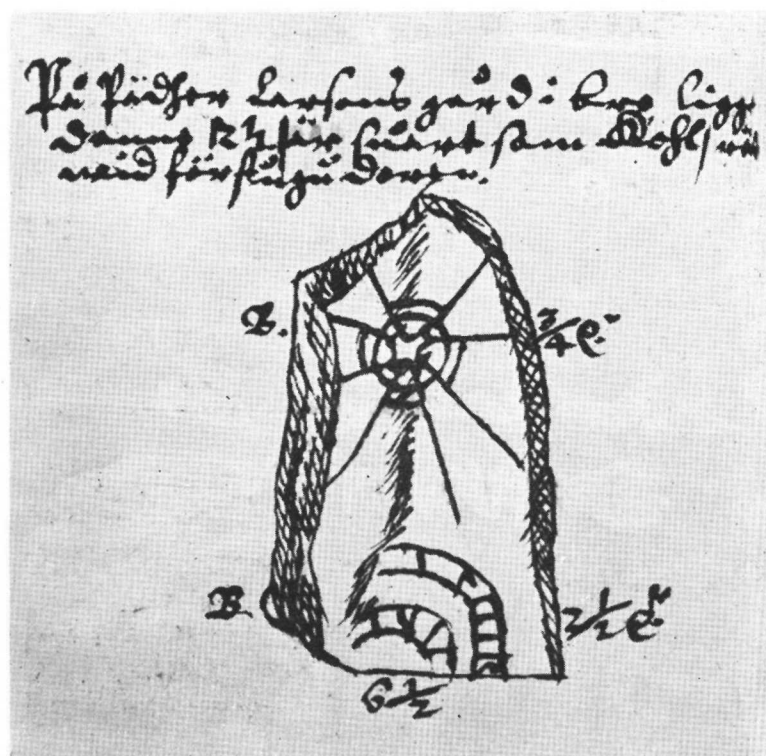

Fig. 323. U 587. Bro, Edsbro sn. Efter teckning av Rhezelius i Monumenta Uplandica.

587. Bro, Edsbro sn.

Litteratur: J. Rhezelius, Monumenta Uplandica (F c 6) s. 60 (tryckt i UFT, h. 32, 1915—17, s. 28), R 550 nr 22; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 108.

Avbildning: Rhezelius, teckning (i Monumenta Uplandica och i R 550).

Då Rhezelius den 8 oktober 1635 besökte Bro, iakttog han ett runstensfragment: »På Pädher Larsons gård i bro, ligger denne R^h (är svart som kohl) rät wid förstugu doren.» I R 550 skriver han om fragmentet: »Denne föliend sonderlagne Runsten, hafuer en underlig ferga, är swart som beek, och är glittrande nästan som swart Marmorsten, eler som det swarta stenslag nu til höge personers grafwar brukas, och af fremmandom landom föres. Af dene stens skriff hafwer man ingen rättelse, mehr än det, at, det Rune sten waret hafwer. Jntet weet någon eller om honom berätta.» — O. Celsius anger stenens plats efter Rhezelius (»Äsbro sochn. på Peder larssons gård i Broo, Wid dören») och tillägger: »Är sönderlagen och förderfvad, och kan ej läsas.»

Om stenarten se ovan. Fragmentets mått var enligt Rhezelius' teckning $6\frac{1}{2} \times 2\frac{1}{2}$ kvarter, d. v. s. höjden 0,96 m., bredden 0,37 m.

Inskrift (enligt Rhezelius):

- l - - - r . . . - - - u -
5 10

Rhezelius har endast kunnat upptill urskilja ett vackert kors av samma typ som det, vilket har prytt U 586, samt två runor; de övriga äro endast markerade med lodräta huvudstavar. 1—6 ha stått i den yttre slingan och 7—10 i en inre.

Det genom Rhezelius kända fragmentet har utgjort toppstycket av en runsten, som sannolikt har tillhört samma intressanta och älderdomliga typ som U 586, vilken Rhezelius icke kände till.

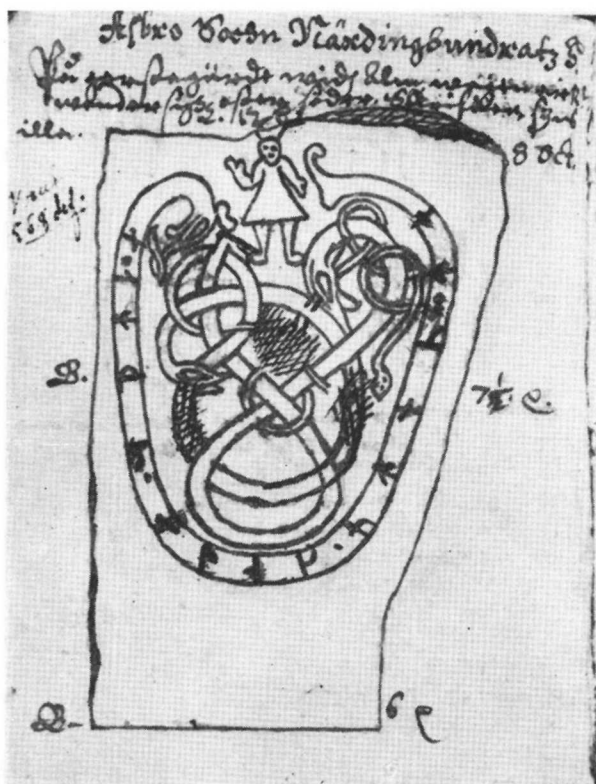

Fig. 324. U 588. Gärsta, Edsbro sn.
Efter teckning av Rhezelius i Monumenta Uplandica.

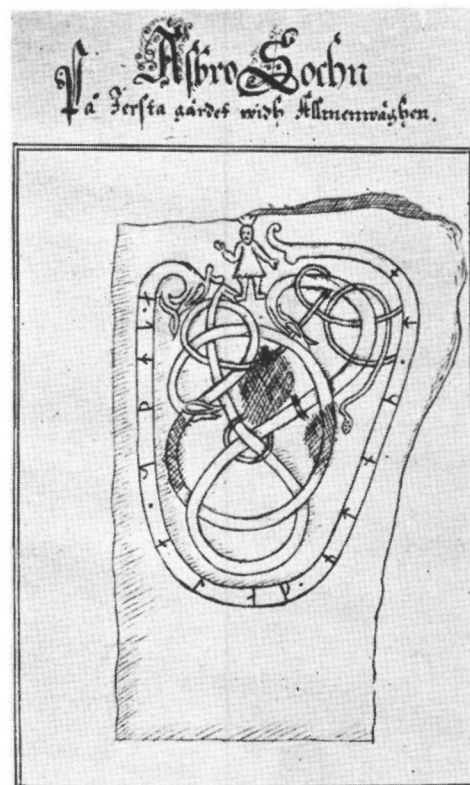

Fig. 325. U 588. Gärsta, Edsbro sn.
Efter teckning av Rhezelius i R 550.

588. Gärsta, Edsbro sn.

Litteratur: B 568, L 286. J. Bureus, Fa 6 s. 186 n:r 107 (Rhezelius), Fa 5 n:r 500; J. Rhezelius, Monumenta Uplandica (Fc 6), s. 60 (tryckt i UFT h. 32, 1915–17, s. 28), R 550 n:r 20; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 159; O. Celsius, Svenska runstenar (Fm 60) I, s. 106; F. V. Radloff, Beskrifning öfver norra delen af Stockholms län 2 (1805), s. 158; UFT h. 2 (1872), s. 18.

Avbildningar: Rhezelius, teckning (i Monumenta Uplandica och i R 550); D. Stahl och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 568; i Monumenta är signaturen DS med bläck ändrad till P. H., d. v. s. Petrus Helgonius).

Denna runsten, som länge har varit försvunnen, fanns enligt Rhezelius »På gersta gärdet widh Alm. wegen» (*Monumenta Uplandica*). Vidare omtalas att »R^h wender sig oster söder.» Enligt Fa 6 stod stenen »På Gärsta gärdet widh grinden.» Peringskiölds *Monumenta*: »Gärsta grind» (B 568 och L 286: »Gersta grind»). O. Celsius besökte stenen den 28 maj 1728. Han antecknar: »Den är en stor sten, står ej rätt, och är af tempestatibus illa faren. Tiden war för Kort at beseë honom.» Radloff: »Vid Järsta är en Runsten med några få bokstäfvor.»

Höjd omkring 1,50 m., största bredd omkring 1,20 m. Ristningsytan har tydligen varit hårt vittrad och inskriften mycket svårläst. De bevarade läsningarna ge ingen mening.

Inskrift (enligt B 568):

ia · ttpt · apsanrna · nnn
5 10 15